

Vint anys de visites d'autor a les aules: sempre amb sorpreses

Pere Martí i Bertran

Aquest curs ha fet vint anys que visito escoles per parlar de llibres meus, que alguns alumnes han llegit. Les primeres visites, arran de la publicació del meu primer llibre, *En Griseta*, van ser a través de l'editorial que el va publicar (Alfaguara / Grup Promotor) o de mestres que em coneixien per altres activitats relacionades amb el món de l'ensenyament. Vaig anar a vint-i-vuit escoles, cosa que m'ha sobtat i tot ara que ho he repassat per escriure aquestes línies, ja que no recordava haver començat amb tanta embranzida. Val a dir, però, que al llarg d'aquests anys no només n'he mantingut el nombre, sinó que més aviat ha augmentat, fins al punt que durant molts anys vaig fer mitja jornada a l'institut per poder atendre totes les sol·licituds. Una bona colla d'aquesta primera experiència van ser escoles del Penedès, on visc des de fa més de trenta anys, i una altra, de la Plana de Vic, on vaig néixer. També n'hi havia, però, de molts altres indrets de Catalunya: Castelldefels, Badalona, Cervera, Granollers, Amposta... Anys a venir fins i tot visitaria escoles del País Valencià i de les Illes. Des d'aleshores no hi ha hagut cap any que no hagi fet l'activitat, amb més escoles i tot, com he dit, ja que vaig anar publicant en altres editorials i a més el curs 2008-2009, aquest proper ja en farà deu, vaig entrar en el programa d'autors a les aules de la ILC (Institució de les Lletres Catalanes). D'aleshores ençà tinc anècdotes i més anècdotes per explicar, el 99% positives, per no dir molt positives. Algunes també de negativa, però certament minoritària, com per exemple aquesta: un dia em van deixar sol amb els alumnes, sense cap mena d'explicació. Ens ho vam passar la mar de bé, la veritat, però quan va acabar la sessió i va tornar el mestre, no em vaig poder estar de preguntar-li com s'ho faria per treballar el contingut de la xerrada amb els alumnes, si no l'havia poguda seguir. Va fer cara de no entendre de què li parlava i ho vaig deixar córrer. Com he dit, però, la majoria han estat experiències molt positives, des de tots els aspectes possibles: treballs de plàstica sobre els meus llibres que em deixaven bocabadat, teatralització d'alguna obra meua, recital de tot el grup que s'havia après algun poema meu, cartes de lectures compartides amb la família, signatura de llibres, etc. etc. etc. Mai no m'havia trobat, però, amb el que m'ha passat aquest curs, a l'escola La Muntanyeta, de Bellvei del Penedès. Quan em van trucar per confirmar la visita, em van demanar si

podria dedicar-los el matí, ja que enguany, a més a més de *La tortuga d'en Hans* (Barcanova, 2004), un llibre que ja feia uns quants anys que llegien a 2n de Primària, volien treballar alguns altres llibres meus en altres cursos. Els vaig dir que encantat, que ja hi podien comptar. Quan va arribar el dia, vaig fer un parell de xerrades abans del pati, amb l'interès habitual tant per part dels mestres com dels alumnes, vam esmorzar una mica i la vam fer petar a la sala de professors i, quan va tocar el timbre per tornar a les aules, em van dir que havíem d'anar al gimnàs, que la propera xerrada la fariem allà. Em va fer una mica estrany, perquè gairebé sempre les fèiem a la biblioteca, però vaig dir que ells manaven, només faltaria. En arribar-hi vaig quedar més que parat: tots els alumnes des de 1r de Primària fins a 6è, amb tots els mestres eren allà, asseguts davant d'un escenari amb micròfons a punt, un cartell immens de benvinguda i uns quants alumnes amb llibres meus a les mans. Devia obrir uns ulls com taronges i més plens d'interrogants que els del Coiot quan se li escapava el Correcamins. Em van fer seure a l'escenari, tothom va aplaudir i va començar una lectura, per part dels representants de cada curs, de llibres meus, des de rodolins, els alumnes de 1r, fins a fragments d'*El xiquet i el poble perdut* (Serbal, 2016), els de 6è. No recordo si va ser el director, la cap d'estudis o la responsable de la biblioteca (estava massa al·lucinat per retenir-ne segons quins detalls) qui em va explicar amb claredat les raons d'un acte tan especial i, gosaria dir, tan extraordinari: feia deu anys seguits que visitava l'escola. I hi va afegir, cosa que em va acabar de desmuntar, fins al punt que amb prou feines vaig poder parlar, que no podia ser que només es fessin homenatges a futbolistes, que calia fer-ne, sobretot des de les escoles, als escriptors que tant col·laboràvem en la tasca educativa. Per acabar-ho d'arrodonir, em van regalar una estatueta commemorativa, titulada precisament "El lector", obra d'una escultora de la comarca ben reconeguda, la Roser Oter. Oi que enteneu que ho hagi volgut deixar per escrit, encara que pugui semblar pecat d'immodèstia? Ho he volgut fer perquè les bones pràctiques, l'amor pels llibres, el reconeixement als creadors, el fet d'inculcar uns valors haurien de ser el nostre pa de cada dia a totes les escoles del país. Com que tinc la sensació que no és pas tan generalitzat, m'ha semblat que valia la pena de fer-ho conèixer, tot i ser-ne el protagonista involuntari. Que per molts anys autors, il·lustradors i creadors en general puguem compartir la nostra experiència creativa amb infants, joves i mestres d'arreu.

Article publicat a:

El 9 Nou: publicat en dues parts (17 i 31-8-18), al suplement “El 9 Magazín”, p. 6.

El 3 de Vuit: 21-9-18, p. 29.

El Vallenc: 20-7-18, p. 38.

El 855: núm. 188 (juliol-setembre 2018), p. 22.